

дѣли прекарахме заедно. Разказитѣ имъ за катастрофата бѣха потресни. Баба, майка ми, вуйна Зандевица и идващитѣ жени да ги видятъ, плачеха съ гласъ, кръстѣха се и молѣха Бога за отмъщение. Помня добре, че селото имъ даде подарѣкъ покривки, дрехи и храна въ голѣмо количество. Цѣли купища награмадиха на софрата. Съ товаренъ добитѣкъ, даденъ отъ селото и пазачи изпратиха ги чакъ въ Батакъ.

Затворенитѣ следъ разпита въ Неврокопъ били изпратени въ Сересъ предъ сѣда. Мнозина отъ тѣхъ, между които и вуйчо Занде и хаджи Петъръ, се върнаха още отъ Неврокопъ като незамѣсени. Останали само 4—5 души съ баща ми. Той билъ върнатъ обратно въ Неврокопъ и оттамъ презъ Доспатъ и Пещера билъ докаранъ тукъ въ Пловдивъ на очна среща съ затворения въ Генджа *) Кузманъ Бѣлйовеца. Какво се остановило — не зная, но баща ми билъ повърнатъ обратно, по сѣщия пѣтъ въ Сересъ. Хамидовото възшество го намѣрило вече изправенъ предъ сѣда. Последвала обща амнистия и всички осѣдени и неосѣдени били освободени и пуснати. Но това не мина безъ откупъ. Въ Неврокопъ баща ми билъ задържанъ. Поискали му 30 лири. Майка ми ги събра и изпрати съ нароченъ човѣкъ на кадията. Въ края на августъ баща ми си дойде последенъ.

Прибрахме се въ нашата кѣща. Нѣма да ви описвамъ, въ какво положение я намѣрихме, защото тия подробности съмъ забравилъ. Помня, че образитѣ на св. Кирилъ и Методий и св. Седмочисленици бѣха изпосечени и съ провъртени

*) Така се наричалъ пловдивския затворъ.